

ητοι ἐκείνοι δὲν θέλουν νὰ τὰ δώσουν θεληματικῶς· ἀλλ' ἂν ἀνοίξης πάλιν τὸ στόμα σου περὶ τοῦτου, ὁ Μαυροθοδωρῆς θὰ σὲ κλείσῃ πάλιν εἰς τὴν σκοτεινὴν ἐκείνην τρύπαν!»

«Ὁχι, ὄχι!» ἐφώναζεν τὸ ταλαίπωρον παιδίον. «Δὲν θὰ τοὺς λυπηθῶ πλέον! Ἡ σκοτεινὴ ἐκείνη τρύπα εἶναι πολὺ φοβερά!»

«Ἄ! αὐτὴν σὲ ἔβαλαν εἰς αὐτήν;» ἠρώτησεν ἡ Ἐλένη. «Ποτὲ δὲν μὲ εἶπες περὶ τοῦτου!»

«Δὲν σὲ τὸ εἶπον, διότι ἐφοδούμην ἀκόμη καὶ νὰ τὸ συλλογισθῶ!» εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. «Ὁ Μαυροθοδωρῆς μὲ ἔκλεισε μίαν φορὰν ἐκεῖ, διότι ἐθύμωσα καὶ ἐδάγκασα τὸ χεῖρι του, ὅταν μὲ ἔδερνε μίαν ἡμέραν. Δὲν ἤμπορεῖς νὰ φαντασθῇς τί τρομερὸν μέρος εἶναι! ἀπορῶ καὶ ἐγὼ πῶς δὲν ἐξεψύχῃσα ἀπὸ τὸν φόβον μου!»

«Ἐλα, Ἑρρίκος, εἰπέ μου, στὴ ζωὴ σε, περὶ αὐτῆς.»

«Ἡξεύρεις, ὅτι ἡ φοβερά ἐκείνη τρύπα καίται ὑποκάτω τοῦ σπηλαίου τοῦτου· ἄλλος δὲ τρόπος νὰ καταβῇ τις ἐκεῖ δὲν εἶναι εἰμὴ διὰ σχοινίου· εἶναι δὲ πολὺ βαθεῖα καὶ σκοτεινὴ ὡς τὰ τάρταρα. Ἐκεῖ λοιπὸν ἀφοῦ μὲ κατεδίβασε διὰ σχοινίου ὁ Μαυροθοδωρῆς, ἔσυρε τὸ σχοινίον καὶ μὲ ἀφῆκεν εἰς τὴν τύχην μου. Δὲν δύναμαι νὰ σὲ περιγράψω τὴν φρίκην, τὴν ὁποίαν ἠσθάνθηκα, εὐρεθεὶς ὁλομόναχος ἐκεῖ τὸ ἔδαφος ἦτο τόσο ὕψος, ὥστε δὲν εὗρισκα μέρος στεγνὸν νὰ θέσω τοὺς πόδας μου, τὸ δὲ σκότος καὶ ἡ μοναξιά τόσον φοβερά, ὥστε μὲ ἔκαμον νὰ τρέμω ἀπὸ τὸν φόβον μου καὶ ἤρχισα νὰ κλαίω καὶ νὰ φωνάζω, παρακαλῶν τὸν Μαυροθοδωρῆν νὰ μὲ ἐλεήσει, ἀλλ' εἰς μάτην, κανεὶς δὲν ἀπεκρίνετο εἰς τὰς φωνὰς καὶ τοὺς ὀδυμούς μου· ἐπὶ τέλους, ἐξαντληθεὶς ἐκ τοῦ φόβου, τῆς λύπης καὶ τῶν θαυμάτων, ἐλυποθύμῃσα.

«Πόσῃ ὥρᾳ ἔμεινα εἰς τὴν κατάστασιν ἐκείνην, ἀκριβῶς δὲν ἤξεύρω· ὅταν δὲ συνήλθον μὲ ἐφάνη, ὅτι ἤμην ἐκεῖ ἕνα ὁλόκληρον αἰῶνα, ἂν καὶ καθὼς ἔμαθα ὕστερον μόνον 2—3 ὥρας ἤμην ἐκεῖ. Τελευταῖον, ὅταν εἶχον ἀπελπισθῇ περὶ τῆς ἐξόδου μου, ἤκουσα τὸν Μαυροθοδωρῆν καλοῦντά με ἄνωθεν, καὶ διατάτοντά με νὰ πιάσω τὸ σχοινίον, τὸ ὁποῖον ἐκρέμασε, διὰ νὰ μὲ ἀνασύρῃ, τὸ ὁποῖον καὶ ἔπραξα, ὑποσχεθεὶς ἀφοῦ ἀνῆλθον ποτὲ πλέον νὰ μὴ τὸν παρακούσω εἰς τὸ παραμικρόν.»

Ἡ διήγησις αὕτη ἐκίνησεν εἰς δάκρυα τὴν μικρὰν Ἐλένην· ἀλλ' ἡ γράφια Μαργαρίτα παρετήρησεν εἰς τὸν Ἑρρίκον, ὅτι ἦτο καλλίτερον δι' αὐτὸν νὰ ὑπακούῃ, παρὰ νὰ τιμωρῇται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, καὶ τὸν παρεκίνησε νὰ ᾔται ἔτοιμος διὰ τὴν νυκτερινὴν τοῦ ἐξόδου, προσθέσασα, «Ἀκούεις;» Ἀλλὰ πρὶν ἀποκριθῇ τὸ παιδίον, φωνή τις ἀγρία ἠκούσθη λέγουσα, «Τί ἔγινες καὶ σὺ, παλαιολαδικό; Τί κάμνεις ἐκεῖ πέ-

ρα μὲ τὰ παιδιὰ; φέρε μας ἄλλην μίαν φιάλην οἴνου; καὶ ἐτοιμάσου διὰ νὰ ἀναχωρήσωμεν, διότι εἶναι καιρός.» ἦτο ἡ φωνὴ τοῦ Μαυροθοδωρῆ καὶ ἡ γράφια ἔσπευσεν ἁμέσως νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν του.

Ἐνῷ δ' ἐκείνη κατεγίνετο εἰς τοῦτο, ἡ μικρὰ Ἐλένη ἐψύθυσε λόγους τινὰς εἰς τὸν Ἑρρίκον, καὶ ἀπεσύρθη ἐκ νέου εἰς τὴν γωνίαν τῆς. Οὕτως ὁ Ἑρρίκος ἔμεινε μόνος, καὶ ταχέως κατελήφθη ὑπὸ τοῦ ὕπνου.

(Ἀκολουθεῖ.)

Πῶς εἰσῆχθη ἡ χοῆσις τοῦ καφφέ.

Ὅταν ὁ Κολόμβος ἀνεκάλυψε τὴν Ἀμερικὴν ὁ καφφὲς ἦτο παντελῶς ἄγνωστος. Ἐφύετο μόνον εἰς τὴν Ἀραβίαν καὶ τὴν Ἀνω Αἰθιοπίαν. Ἡ χοῆσις αὐτοῦ χρεωστεῖται εἰς τὸν Ἡγούμενον Μοναστηρίου τινὸς, ὅστις ἐπαθύμει νὰ κρατῇ τοὺς μοναχοὺς ἐξύπνους εἰς τὰς θρησκευτικὰς τῶν ἀγρυπνίας!

Ὁ Ἡγούμενος ὠδηγήθη εἰς τοῦτο ἐκ τινος ποιμένος, ὅστις τὸν ἐπληροφόρησεν, ὅτι τὰ ποίμνιά του, ὅσας τις ἔτρωγον ἐκ τοῦ φυτοῦ ἐκείνου ἐγίνοντο ζωηρότερα· λαβὼν δὲ κόκκους ἔθρασεν αὐτοὺς καὶ ποτίσας τοὺς ὑπναλέους καλογήρους του, εἶδε μὲ εὐχαριστήσιν του, ὅτι δὲν ἐνύσταζον πλέον εἰς τὰς νυκτερινὰς Ἀκολουθίας τῆς ἐκκλησίας!

Ἡ ἐνέργειά του αὕτη διεδόθη ταχέως εἰς τὰ παρακείμενα μέρη καὶ μετὰ δύο αἰῶνας ἔφθασεν εἰς Παρίσιους· ἐν δὲ φυτὸν μεταφερθὲν εἰς τὰς Δουτικὰς Ἰνδίας ἐκ τῆς Ἀραβίας ἐγένετο τὸ φυτώριον, ἐξ οὗ παράγεται νῦν ἅπας ὁ ἀποικιακὸς λεγόμενος καφφὲς.

Οἱ Ὀλλανδοὶ τὸν εἰσῆγαγον εἰς τὴν Ἰάβαν καὶ τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας, οὕτω δὲ κατὰ μικρὸν μετεφυτεύθη εἰς διάφορα μέρη τῆς γῆς, καὶ ἤδη κατέστη πηχὸς ἀναφυκτικὴ πόσις, καὶ ἑκατομύρια φράγκων δαπανῶνται πρὸς καλλιέργειαν καὶ κατανάλωσιν αὐτοῦ. Μόνοι αἱ Ἠνωμέναι Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς ἐξοδεύουν κατ' ἔτος 100 περίπου ἑκατομμ. φράγκων διὰ καφφέ!

ΤΟ ΣΚΙΑΔΟΦΟΡΟΝ ΠΤΗΝΟΝ.

Τὸ σκιαδοφόρον πτηνὸν, τὴν εἰκόνα τοῦ ὁποίου ἔχον ἐνώπιόν των οἱ μικροὶ ἀναγνώσται τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παίδων, εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ μάλλον ἀξιοπερίεργα πτηνὰ ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν κορωνῶν. Ἐχεῖ δὲ ὄψιν λίαν κομικὴν, ἕνεκα τοῦ φυσικοῦ σκιαδίου, τὸ ὁποῖον φαίνεται προσηρμοσμένον τὸσον ἀκριβῶς, ὥστε νομίζει τις ὅτι ἐτέθη ὑπὸ τοῦ Πλάστου διὰ νὰ ἐμποδίξῃ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου νὰ βλάψουν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ πτηνοῦ.